



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce M [redacted] V [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupeného JUDr. Petrem Topinkou, advokátem se sídlem Spálená 97/29, 110 00 Praha 1, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, IČ 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ 697 97 111, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, o zaplacení 39,000.000,- Kč

**takto:**

- I. Žaloba, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 39,000.000,- Kč, se **zamítá**.
- II. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 900,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

### Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 59,000.000,- Kč z nezákonného rozhodnutí, a to usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002, č.j. [REDAKCE] kterým byl prohlášen konkurs na majetek společnosti [REDAKCE] a dále z nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce tohoto konkursního řízení. Žalobce spolu se členy své rodiny založil v roce 1999 společnost [REDAKCE] na jejíž majetek byl citovaným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002 prohlášen konkurs, toto rozhodnutí bylo následně zrušeno v rámci žaloby pro zmatečnost usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010, č.j. [REDAKCE]. Dále bylo Nejvyšším soudem ČR dne 22. 10. 2009 částečně zrušeno i usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem o schválení konečné zprávy, čímž došlo ve smyslu judikatury ke zrušení celé tzv. realizační fáze konkursního řízení. Konkurs byl prohlášen a proběhl zcela mimořádným, resp. skandálním způsobem a byl předmětem značného mediálního zájmu. Konkurs byl nezákonně prohlášen soudkyní JUDr. Renatou Zlámalovou, a to na základě návrhu pana V [REDAKCE] J [REDAKCE] který ke společnosti neměl žádný vztah. Správcem konkursní podstaty byl jmenován [REDAKCE]. D [REDAKCE] I [REDAKCE] který za to jmenované soudkyni poskytl [REDAKCE] a který se podílel na trestné činnosti v tzv. kauze [REDAKCE]. V konkursním řízení došlo navíc k mnohaletým průtahům. Žalobce se domáhá přiměřeného zadostiučinění ve výši 10,000.000,- Kč za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím. Žalobce se nemohl nijak bránit, neboť se ve stejný den, kdy byl konkurs prohlášen, stal obětí dopravní nehody, při které utrpěl závažná poranění, strávil několik měsíců v nemocnici a má závažné zdravotní následky. Rodina žalobce přišla v důsledku nezákonného rozhodnutí o rodinný majetek, který žalobce vybudoval. Prohlášením konkursu byl žalobce trvale poznamenán. Dále se žalobce domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 10,910.383,- Kč, neboť konkursní řízení trvalo neúměrně dlouho, když o návrhu na prohlášení konkursu bylo rozhodnuto až po deseti letech. Žalobce dále požaduje částku 14,589.617,- Kč z titulu náhrady škody. Tato částka sestává z ušlého zisku za období 2002-2012 ve výši 11,339.617,- Kč, když obchodní podíl žalobce činí 21 %, z částky 2,750.000,- Kč, která představuje pohledávku žalobce vůči uvedené společnosti a z částky 500.000,- Kč, která představuje zmařený vklad do společnosti. Žalobce dále uplatňuje nárok na náhradu škody vzniklý na základě uplatnění směnky znějící na částku 3,500.000,- Kč a směnky znějící na částku 20,000.000,- Kč, jejichž zaplacení vůči žalobci uplatnila (v případě první směnky) společnost PROPAP, s.r.o. (v případě druhé směnky patrně uplatní). Žalobce je avalistou těchto dvou směnek, společnost PROPAP, s.r.o. po něm a jeho rodinných příslušnících vymáhá zbylou část, v původně konkursním řízení neuspokojené pohledávky za společností [REDAKCE]. Žalobce svůj nárok u žalované uplatnil, žalovaná jeho žádosti nevyhověla.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 28. 6. 2012 (žádostí ze dne 28. 6. 2012, doplněnou k výzvě žalované dne 21. 12. 2012) uplatnil svůj nárok na náhradu škody ve výši 14,589.617,- Kč a 23,500.000,- Kč a na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve

výši 10,000.000,- Kč a z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení ve výši 10,910.383,- Kč. Žalovaná žádosti žalobce nevyhověla, neboť neprokázala žádnou ze zákonných podmínek pro vznik odpovědnosti státu za škodu. Žalovaná sporuje vznik škody a její výši, dále sporuje vznik nemajetkové újmy, za sporné považuje i další komponenty odpovědnosti státu za škodu, neshledává existenci odpovědnostního titulu ani příčinné souvislosti. Usnesením ze dne 29. 2. 2012, č.j. [REDAKCE] byl na majetek společnosti [REDAKCE] opětovně prohlášen konkurs. Z uvedeného usnesení vyplývá, že tato společnost byla v hlubokém úpadku již nejpozději na konci roku 2001. Konkurs tak byl prohlášen důvodně. Požadavek na úhradu ušlého zisku je nedůvodný, neboť k prohlášení konkursu by došlo i nebýt okolností uvedených v žalobě. Nárok je nepodložený a spekulativní, uvedená společnost neplatila v době před prohlášením konkursu dlouhodobě mzdy svým zaměstnancům, neplatila zákonné odvody, nehradila závazky z obchodního styku, ani splatné půjčky, tyto dluhy neplatila ani v případě, kdy bylo o pohledávkách pravomocně soudně rozhodnuto, a probíhaly exekuce. Nelze tedy učinit závěr, že by společnost [REDAKCE] mohla generovat v žalobě uvedený zisk. Nedůvodný je i nárok žalobce na uhrazení pohledávky vůči této společnosti, který není ničím podloženým a opět jen spekulativní. Podmínky odpovědnosti státu za škodu nejsou naplněny ani ohledně tvrzeného zmařeného vkladu do společnosti [REDAKCE]. Chybí odpovědnostní titul státu. Žalovaná dále uvedla, že předmětná společnost byla v hlubokém úpadku již nejpozději na konci roku 2001, k datu 28. 6. 2012 měla nepromlčené závazky po splatnosti ve výši 49,351.199,20 Kč, v současné době je na majetek společnosti [REDAKCE] opětovně prohlášen konkurs. Vzhledem k výši závazků je zřejmé, že příčinou prodeje nemovitostí, které měly být vkladem žalobce, byl úpadek společnosti, nelze tak učinit závěr, že by při odlišném průběhu řízení k prodeji pozemků nedošlo. Nárok na náhradu škody, který se zakládá na uplatnění směnky, je rovněž nedůvodný, neboť uplatnění směnky vůči avalistovi nelze považovat za škodu. Nelze ani uplatnit nárok na náhradu tvrzené škody, jenž se opírá o pouhé očekávané uplatnění směnky vůči žalobci v budoucnu. Co se týče nároku na náhradu nemajetkové újmy z tvrzeného nezákonného rozhodnutí, žalovaná uvedla, že vedle existence odpovědnostního titulu nedošlo rovněž k prokázání tvrzené nemajetkové újmy. Žalovaná neshledala ani nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce konkursního řízení, když toto řízení probíhalo bez neodůvodněných prodlev a soud řádně dozoroval činnost správce konkursní podstaty. Žalovaná vznesla námitku promlčení nároku na náhradu škody i nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí a navrhla žalobu zamítnout.

Podáním ze dne 20. 2. 2014 vzal žalobce svou žalobu, co do požadavku na zaplacení náhrady škody ve výši 20,000.000,- Kč z titulu možnosti uplatnění směnky společností PROPAP, s.r.o., zpět, neboť mu škoda dosud nevznikla. Při jednání soudu dne 24. 3. 2015 bylo řízení usnesením v tomto rozsahu zastaveno.

Ze společenské smlouvy ze dne 25. 11. 1998 soud zjistil, že K [REDAKCE] B [REDAKCE], J [REDAKCE] S [REDAKCE], J [REDAKCE] V [REDAKCE], A [REDAKCE] V [REDAKCE] a M [REDAKCE] V [REDAKCE] (žalobce) uzavřeli společenskou smlouvu o založení společnosti [REDAKCE]. M [REDAKCE] V [REDAKCE] se na základním jmění společnosti podílel peněžitým vkladem ve výši 10.000,- Kč a nepeněžitým vkladem v hodnotě 490.000,- Kč

sestavající z vyjmenovaných movitých věcí. Podíl žalobce na obchodním jmění společnosti je 21 %.

Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2010, č.j. [redacted] soud zjistil, že ve věci žalobce PROPAP, s.r.o., IČ 259 24 478, proti žalovanému M [redacted] V [redacted] byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci 3,500.000,- Kč s příslušenstvím a náklady řízení. Rozsudek nabyt právní moci dne 22. 5. 2010. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že společnost [redacted] vystavila dne 3. 5. 1999 směnku vlastní, kterou se zavázala Komerční bance, a.s. zaplatit dne 24. 10. 2002 částku 10,504.868,45 Kč s tím, že žalovaný převzal směnečné ručení. Směnka byla převedena na společnost PROPAP, s.r.o. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2007, č.j. [redacted] byl ponechán v platnosti směnečný platební rozkaz sp. zn. [redacted] proti A [redacted] V [redacted], K [redacted] B [redacted] a J [redacted] V [redacted].

Z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010, č.j. [redacted] soud zjistil, že dlužník [redacted] podal žalobu pro zmatečnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002, č.j. [redacted] a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 5. 2003, č.j. [redacted], přičemž první citované usnesení bylo zrušeno a žaloba na zrušení druhého usnesení byla zamítnuta. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že prvním usnesením byl na majetek dlužníka prohlášen konkurs, o čemž rozhodovala vyloučená soudkyně JUDr. Renata Zlámalová. Druhým usnesením udělil soud souhlas s prodejem majetku dlužníka, žaloba pro zmatečnost byla podána opožděně. Citované usnesení Městského soudu v Praze nabylo právní moci dne 12. 2. 2011.

Z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2012, č.j. [redacted] soud zjistil, že na majetek dlužníka [redacted] byl prohlášen konkurs. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 22. 5. 2002 byl Krajskému soudu v Ústí nad Labem doručen návrh V [redacted] J [redacted] na prohlášení konkursu na majetek dlužníka [redacted]. Na základě tohoto návrhu soud usnesením ze dne 28. 6. 2002, č.j. [redacted] prohlásil konkurs a správcem konkursní podstaty ustavil [redacted] D [redacted] T [redacted]. Proti usnesení o prohlášení konkursu podal dlužník mimořádný opravný prostředek – žalobu pro zmatečnost. Na základě této žaloby Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 19. 10. 2010, č.j. [redacted] zrušil usnesení o prohlášení konkursu z důvodu, že o návrhu na prohlášení konkursu rozhodovala soudkyně, která měla být z rozhodování o věci vyloučena. Důvodností prohlášeného konkursu se Městský soud v Praze nezabýval. Tím se věc vrátila do stadia rozhodování o návrhu na prohlášení konkursu. Soud tak musel znovu posuzovat návrhy na prohlášení konkursu na majetek dlužníka a rozhodovat, zda je osvědčen úpadek dlužníka či nikoliv. Co se týká návrhu V [redacted] J [redacted] ze dne 21. 5. 2002, ten uplatnil vůči dlužníku 4 pohledávky v celkové výši 93.291,20 Kč, přičemž byly 8 až 17 měsíců po splatnosti. Navrhovatel PROPAP, s.r.o. k řízení přistoupil podáním ze dne 12. 11. 2010 s pohledávkou ve výši 10,504.868,- Kč s nárokem na oddělené uspokojení. Dále navrhovatel označil i další věřitele dlužníka, kteří své pohledávky uplatnili v konkursním řízení již v roce 2002. Soud jednotlivé pohledávky posoudil a dospěl k závěru, že mnohost věřitelů byla osvědčena jak pro okamžik prvního prohlášení konkursu, tak i v současnosti, neboť dlužník měl více závazků po splatnosti jak ke dni 28. 6. 2002, tak nyní. Ke dni 28. 6. 2002 měl dlužník nepromlčené

závazky po splatnosti v celkové výši 49,351.199,20 Kč vůči 16 věřitelům. Tyto pohledávky byly 1 až 35 měsíců po splatnosti. Bylo prokázáno, že dlužník dlouhodobě před prvním prohlášením konkursu neplatil mzdy svým zaměstnancům, neplatil zákonné odvody (daně, sociální a zdravotní pojištění), neplatil závazky z obchodního styku ani splatné půjčky, a dokonce neplatil ani leasingové splátky na vybavení restaurace, které mu bylo odebráno, což přímo ohrožovalo jeho podnikání. Dlužník dluhy neplatil ani v případě, kdy bylo o pohledávkách pravomocně soudně rozhodnuto a probíhaly exekuce, a neuhradil své závazky ani v případě, kdy věřitel zahájil kroky k prodeji nemovitostí dlužníka. Chování dlužníka v letech 2001 a 2002 nelze označit jinak, než jako zastavení plateb podstatné části jeho závazků. Je tak nepochybně prokázán úpadek dlužníka k 28. 6. 2002 ve formě platební neschopnosti. Dlužník byl v hlubokém úpadku nejpozději na konci roku 2001. Ke dni 29. 2. 2012 má dlužník nepromlčené závazky po splatnosti v celkové výši 58,162.997,64 Kč vůči 14 věřitelům a tyto závazky jsou 9 až 12 let po splatnosti. Na úpadku ve formě platební neschopnosti se nic nezměnilo. Dlužník je rovněž předlužen.

Ze žádosti o náhradu škody ze dne 28. 6. 2012 soud zjistil, že žalobce vyzval žalovanou k „náhradě škody způsobené nezákonným rozhodnutím a úředním postupem orgánů jednajících jménem České republiky, jakož i zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která byla žadateli způsobena nezákonným rozhodnutím, v celkové výši 40,000.000,- Kč“ a současně uplatnil „z důvodu opatrnosti“ z titulu jednatele společnosti [REDAKCE] náhradu škody způsobenou nezákonným rozhodnutím a úředním postupem orgánů jednajících jménem České republiky ve výši 300,000.000,- Kč“.

Z doplnění žádosti ze dne 28. 6. 2012 soud zjistil, že žalobce doplnil svou žádost o náhradu škody ve výši 3,500.000,- Kč a ve výši 20,000.000,- Kč z titulu uplatnění či případného uplatnění směnky společností PROPAP, s.r.o.

Z upřesnění nároku ze dne 18. 12. 2012 soud zjistil, že žalobce doručil dne 21. 12. 2012 žalované upřesněnou žádost o náhradu škody, kdy uvedl, že požaduje náhradu nemateriální újmy za nezákonné rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek společnosti [REDAKCE] ve výši 10,000.000,- Kč, náhradu nemateriální újmy za nepřiměřenou délku konkursního řízení ve výši 10,910.383,- Kč, náhradu škody za ušlý podíl na zisku společnosti [REDAKCE] v letech 2002-2012 ve výši 11,339.617,- Kč, náhradu škody ve výši 2,750.000,- Kč spočívající v pohledávce vůči [REDAKCE] za dodané stavební a zemědělské práce, náhradu škody ve výši 500.000,- Kč za zmařený vklad do společnosti [REDAKCE]

Ze stanoviska žalované ze dne 30. 1. 2013 soud zjistil, že žalovaná žalobci nevyhověla.

Z detailu konkursu společnosti [REDAKCE] uveřejněného na internetových stránkách [www.justice.cz](http://www.justice.cz) soud zjistil, že konkursní řízení není dosud skončeno, když zatím ani nebylo vydáno rozvrhové usnesení.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona

České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínky stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 téhož ustanovení právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 téhož ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody podle tohoto zákona se promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Je-li podmínkou pro uplatnění práva na náhradu škody zrušení rozhodnutí, běží promlčecí doba ode dne doručení (oznámení) zrušovacího rozhodnutí. Podle odst. 2 téhož ustanovení nejpozději se nárok promlčí za deset let ode dne, kdy poškozenému bylo doručeno

(oznámeno) nezákonné rozhodnutí, kterým byla způsobena škoda; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

Podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona se promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo.

Po právní stránce posoudil soud předmětnou věc podle § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá náhrady nemajetkové újmy ve výši 10,000.000,- Kč za nezákonné rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek společnosti [redacted] náhrady nemajetkové újmy ve výši 10,910.383,- Kč za nesprávný úřední postup spočívající v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [redacted] v přiměřené lhůtě, náhrady škody ve výši 11,339.617,- Kč jako ušlý podíl na zisku společnosti [redacted] v letech 2002-2012, náhrady škody ve výši 2,750.000,- Kč z titulu pohledávky vůči společnosti [redacted] náhrady škody ve výši 500.000,- Kč za zmařený vklad do společnosti [redacted] a náhrady škody ve výši 3,500.000,- Kč z titulu uplatněné směnky firmou PROPAP, s.r.o. Žalobce u žalované své nároky na náhradu škody i nemajetkové újmy uplatnil ve smyslu § 14 odst. 1, 3 odst. zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl ani částečně, věc tak může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.).

Nejprve se soud zabýval nárokem žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10,910.383,- Kč za nesprávný úřední postup spočívající v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [redacted] v přiměřené lhůtě (§ 5 písm. b), § 13 odst. 1 věta druhá a třetí a § 31a zákona č. 82/1998 Sb.). Uvedené konkursní řízení dosud neskončilo, nadále probíhá, nedošlo ani k vydání rozvrhového usnesení. Uvedená skutečnost (neskončení řízení) je důvodem zamítnutí žaloby pro předčasnost, tzv. „pro tentokrát“, neboť posouzení přiměřenosti délky konkursního (insolvenčního) řízení přichází pojmově do úvahy až v souvislosti s jeho skončením, neboť vzhledem ke složitosti konkursního řízení a jeho specifickým fázím a procesním formám nemůže být před jeho skončením zjevné, zda došlo k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 4. 2011, sp. zn. 30Cdo 1455/2009). Jakkoliv zákon poškozenému nezakazuje žádat odškodnění za nepřiměřenou délku neskončeného řízení, nelze odhlédnout od významu judikatury, která v případě řízení konkursního (insolvenčního) vykládá § 31a zákona č. 82/1998 Sb. uvedeným způsobem, přičemž soud neshledal žádný důvod, aby se od tohoto výkladu Nejvyššího soudu ČR odchýlil. I když konkursní řízení v citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR bylo tzv. vedlejším řízením, soud neshledal jakýkoliv věcný důvod, aby stejné závěry neměly platit i tam, kde konkursní řízení je řízením hlavním, tj. řízením namítaným, resp. tím spíše by měly v takovém řízení hlavním platit. Kromě toho žalobce není účastníkem konkursního řízení,



není dlužníkem a dle svého tvrzení ani přihlášeným věřitelem (§ 7 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání), proto mu nemajetková újma v důsledku délky soudního řízení nemůže vznikat. Z těchto důvodů byla žaloba o zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 10,910.383,- Kč za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení zamítnuta (výrok I.). Námitka promlčení vznesená žalovanou nebyla soudem shledána jako důvodná, neboť promlčecí doba nároku na náhradu nemajetkové újmy z nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb. neskončí dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo (§ 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.).

Dále se soud zabýval tím, zda lze hodnotit usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002, č.j. [REDAKCE] jako nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 5 písm. a) a § 8 zákona č. 82/1998 Sb. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. je nezákonným rozhodnutím pouze rozhodnutí pravomocné, které bylo zrušeno či změněno pro nezákonnost. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Protože odpovědnost státu za nezákonné rozhodnutí je odpovědností objektivní, není rozhodné, zda nezákonné rozhodnutí bylo zrušeno z důvodů procesních vad, pro vady skutkových zjištění nebo pro nesprávné právní posouzení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. 28Cdo 2397/2006). Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002, č.j. [REDAKCE] kterým byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka [REDAKCE] bylo rozhodnutím pravomocným, které bylo zrušeno na základě mimořádného opravného prostředku (v řízení o žalobě pro zmatečnost) usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010, č.j. [REDAKCE], jedná se tak o rozhodnutí nezákonné ve smyslu § 8 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb.

Vzhledem k tomu, že samotné vydání nezákonného rozhodnutí vznik škody nezakládá, zabýval se soud tím, zda žalobci vznikla škoda a zda mu vznikla v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí. V případě, že došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí, ale řízení dále pokračuje, může být významný výsledek řízení, resp. to, k jakému rozhodnutí orgán státu po zrušení svého rozhodnutí dospěl. Jestliže i později vydané rozhodnutí obsahuje totožný výrok, který mělo rozhodnutí zrušené, je obzvláště důležité, jak je vyličen charakter újmy (může jít i o více dílčích nároků), aby bylo možno dovodit, že právě nezákonnost původního rozhodnutí bezprostředně vedla k tvrzené újmě (*Vojtek, P.: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 97 s.*). V posuzovaném případě bylo poté, kdy bylo usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002, č.j. [REDAKCE] kterým byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka [REDAKCE] i nadále pokračováno, a to opětovným prohlášením konkursu na jmenovaného dlužníka usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2012, č.j. [REDAKCE]

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 7 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Žalobce nebyl a není účastníkem konkursního řízení (§ 7 zákona č. 328/1991 Sb., o



konkursu a vyrovnání) vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] vzniku jeho nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutí proti státu tak brání požadavek formulovaný v § 7 zákona č. 82/1998 Sb., proto musela být žaloba o náhradu škody (v požadované výši 11,339.617,- Kč, 2,750.000,- Kč, 500.000,- Kč a 3,500.000,- Kč) i nemajetkové újmy (v požadované výši 10,000.000,- Kč) pro nedostatek jeho aktivní legitimace zamítnuta (výrok I.).

Vzhledem k tomu, že žalovaná vznesla námitku promlčení žalovaných nároků, soud se též zabýval touto námitkou. Co se týká prvního nároku, tj. nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 10,000.000,- Kč za vydání nezákonného rozhodnutí, pak podle § 32 odst. 3 věty první zákona č. 82/1998 Sb. se nárok na náhradu nemajetkové újmy podle tohoto zákona promlčí za 6 měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnost, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Ke zrušení unesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 6. 2002, č.j. [REDAKCE], kterým byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka [REDAKCE] [REDAKCE] došlo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2010, které nabylo právní moci dne 12. 2. 2011. Od následujícího dne začala běžet promlčecí doba ve smyslu § 101 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, neboť žalobce se nejpozději tímto dnem dozvěděl o vzniku škody (nemajetkové újmy) i o tom, kdo za ni odpovídá. Šestiměsíční promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy podle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. uplynula dne 12. 8. 2011. Žalobce svůj nárok u soudu uplatnil dne 27. 12. 2012, tedy po uplynutí promlčecí lhůty. Žalobce svůj nárok předběžně u žalované uplatnil dne 28. 6. 2012 (resp. až upřesněním nároku doručeném žalované dne 21. 12. 2012), tedy též po uplynutí promlčecí lhůty, proto nemohlo dojít ke stavení jejího běhu podle 35 zákona č. 82/1998 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013. Pokud by tak byl žalobce aktivně legitimován k podání žaloby o náhradu nemajetkové újmy za vydání nezákonného rozhodnutí, byl by jeho nárok též promlčen a žaloba je tak zamítnuta i z tohoto důvodu.

Soud neuvěřil tvrzení žalobce, že se o nezákonném rozhodnutí dozvěděl až od svého bratra začátkem února 2012, neboť žalobci nebylo usnesení o zrušení konkursu doručeno a jeho bratrovi bylo doručeno až ke konci ledna 2012. Usnesení o zrušení konkursu bylo doručováno pouze účastníkům řízení, tj. navrhovateli na prohlášení konkursu V [REDAKCE] J [REDAKCE] a právnímu zástupci dlužníka [REDAKCE] JUDr. Františku Zadinovi, advokátovi v Praze. Po doručení usnesení účastníkům nabylo usnesení právní moci dne 12. 2. 2011. Bratrovi žalobce a ani žalobci tak usnesení o zrušení konkursu nemohlo být doručováno, protože nebyli účastníky řízení. Žalobce je však společníkem dlužníka [REDAKCE] [REDAKCE] jistě se o osud této společnosti aktivně zajímá, a to včetně konkursního řízení a souvisejících soudních řízení. Je tedy velice nepravděpodobné, že by nebyl právním zástupcem společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] o tak významném rozhodnutí týkající se konkursního řízení vedeného na majetek této společnosti nedozvěděl ihned po nabytí právní moci usnesení.

V případě, že by byl žalobce aktivně legitimován k podání žaloby o náhradu škody ve výši 3,500.000,- Kč spočívající v uplatnění směnky společností PROPAP, s.r.o., která mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí, pak by se svým nárokem nemohl být úspěšný i z následujících důvodů. Žalobce tvrdí, že mu škoda měla vzniknout dnem

právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2010, č.j. [REDAKCE] tj. dne 22. 5. 2010, když tímto dnem mu byla uložena povinnost směnečnou sumu uhradit věřitelé. Protože zákon č. 82/1998 Sb. blíže nedefinuje pojem škody ani neupravuje rozsah její náhrady, je třeba v této otázce vycházet z § 442 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, podle jehož odstavce 1 se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Škodou zákon míní újmu, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu) a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především penězi. Skutečnou škodou je nutno rozumět takovou újmu, která znamená zmenšení majetkového stavu poškozeného oproti stavu před škodnou událostí a která představuje majetkové hodnoty, jež je třeba vynaložit k uvedení věci do předešlého stavu. Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno – kdyby nebylo škodné události – důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věci (*Vojtek, P.*: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, 64 s.). Pokud se domáhá žalobce náhrady škody ve výši 3,500.000,- Kč z toho důvodu, že mu byla uložena soudem povinnost k plnění této částky, pak je třeba položit si nejprve otázku, zda žalobci škoda již vznikla. Věřitel PROPAP, s.r.o. disponuje vůči žalobci (ale též vůči A [REDAKCE], V [REDAKCE], K [REDAKCE], B [REDAKCE] a J [REDAKCE], V [REDAKCE]) exekučním titulem, což však samo o sobě nepůsobí žalobci škodu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 25Cdo 986/2001). Jak žalobce tvrdí, již je proti němu na základě tohoto exekučního titulu vedeno exekuční řízení, nicméně v exekuci nebylo vymoženo pravděpodobně vůbec nic, neboť žalobce nemá žádné příjmy s podnikání či závislé výdělečné činnosti, s ohledem na svůj zdravotní stav pobírá pouze sociální dávky. Majetková sféra žalobce se tak pravděpodobně dosud nezmenšila, škoda mu tak dosud nevznikla. Z toho pak plyne i závěr, že nárok na náhradu škody vůči státu není promlčen, když promlčecí doba ani nezačala běžet.

Kromě jiného škoda žalobci nemohla vzniknout v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, a to usnesením o prohlášení konkursu na majetek dlužníka [REDAKCE]. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2010, č.j. [REDAKCE] vyplývá, že žalobci byla uložena povinnost zaplatit směnečnou sumu ve výši 3,500.000,- Kč s příslušenstvím společnosti PROPAP, s.r.o. na základě existence směnky vlastní, kterou vystavila společnost [REDAKCE] dne 3. 5. 1999, a kterou se tato společnost zavázala Komerční bance, a.s. zaplatit dne 24. 10. 2002 částku 10,504.868,45 Kč. Žalobce pak převzal směnečné rukojemství. Samotná existence směnky je sama o sobě jediným a zcela dostatečným důvodem pro placení, a to s ohledem na abstraktnost směnečných závazků a povahu směnky jako cenného papíru. Oprávněný držitel směnky zcela prokazuje svou legitimizaci k uplatnění směnečného nároku s tím, že mu ani nepřísluší znát okolnosti kauzálního vztahu mezi výstavcem a původním remitentem. M [REDAKCE], V [REDAKCE] pak neprokázal, že by byl nárok zajištěný směnkou ve výši 3,500.000,- Kč zcela nebo zčásti uspokojen. Z uvedeného je zřejmé, že oprávněný držitel směnky mohl směnečný nárok uplatnit vůči žalobci kdykoliv, a to bez ohledu na to, jestli byl prohlášen na majetek dlužníka [REDAKCE] konkurs či nikoliv. Nejdříve mohl být směnečný nárok uplatněn dne 24. 10. 2002, jak se směnečný dlužník zavázal. Vydání nezákonného rozhodnutí o prohlášení konkursu na majetek dlužníka [REDAKCE] tak není příčinou vzniku tvrzené škody. Hlavní a jedinou příčinou

uplatnění směnky bylo to, že dlužník [redacted] neplnil dlouhodobě své splatné závazky, a to i vůči Komerční bance, a.s., které ke dni 19. 6. 2002 dlužil 10,504.868,45 Kč. Jednalo se o pohledávku po splatnosti ještě před tím, než bylo vůbec vydáno nezákonné rozhodnutí (viz odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2012, č.j. [redacted]). I kdyby konkurs na majetek dlužníka [redacted] nebyl prohlášen, mohla Komerční banka, a.s. uplatnit nárok ze směnky, a to i vůči žalobci, který převzal směnečné rukojemství.

Nakonec je třeba poukázat i na to, že prvotním dlužníkem ze směnky je společnost [redacted] žalobce se tak jako směnečný ručitel v první řadě musí domáhat náhrady případné škody po společnosti [redacted] neboť nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 11. 2004, sp. zn. 25Cdo 1404/2004). Z výše uvedených důvodů, tedy z důvodu absence příčinné souvislosti mezi tvrzenou škodou a nezákonným rozhodnutím, dále z důvodu, že škoda žalobci dosud nevznikla a nakonec z důvodu, že škodu nevymáhá po svém dlužníkovi, soud žalobu o zaplacení 3,500.000,- Kč jako nedůvodnou zamítl i z těchto důvodů (výrok I.).

V případě, že by byl žalobce aktivně legitimován k podání žaloby o náhradu škody ve výši 11,339.617,- Kč spočívající v ušlém podílu na zisku společnosti [redacted] v letech 2002 – 2012, pak by se svým nárokem nemohl být úspěšný i z následujících důvodů. Z tabulky připojené k žalobě (čl. 65) vyplývá, že žalobce při výpočtu této škody vycházel z předpokladu, že by společnost [redacted] generovala pravidelně od roku 2000 do roku 2011 zisk, který by navíc od zisku v roce 2000 ve výši 2,514.360,- Kč každoročně rostl až na zisk ve výši 8,421.373,- Kč v roce 2011. Z článku 24 společenské smlouvy ze dne 25. 11. 1998 o založení společnosti [redacted] vyplývá, že o rozdělení dosaženého zisku v uplynulém období rozhoduje valná hromada na základě návrhu předloženého jednatelem (1). V zásadě se čistý zisk společnosti dosažený v uplynulém účetním období použije k doplnění rezervního fondu, pokud již tento není naplněný, k dalšímu rozvoji společnosti a k rozdělení mezi společníky (2). Žalobce jednak v žalobě ani netvrdí (natož prokazuje), že by kdykoliv v minulosti před prohlášením konkursu na majetek dlužníka [redacted] obdržel podíl na zisku této společnosti. I kdyby tato společnost někdy zisk vykazovala, pak ze společenské smlouvy vyplývá, že by byl v první řadě použit na doplnění rezervního fondu nebo na rozvoj společnosti. Z odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2012, č.j. [redacted] vyplývá, že společnost [redacted] byla v hlubokém úpadku nejpozději na konci roku 2001, ke dni 28. 6. 2002 měla nepromlčené závazky po splatnosti v celkové výši 49,351.199,20 Kč vůči 16 věřitelům, tyto pohledávky byly 1 až 35 měsíců po splatnosti. Žalobci žádný podíl na zisku této společnosti nemohl ujít, protože tato společnost žádné zisky již před prohlášením konkursu dne 28. 6. 2002 neměla. Bylo prokázáno, že tato společnost dlouhodobě před prvním prohlášením konkursu neplatila mzdy svým zaměstnancům, neplatila zákonné odvody (daně, sociální a zdravotní pojištění), neplatila závazky z obchodního styku ani splatné půjčky, neplatila leasingové splátky na vybavení restaurace a dluhy neplatila ani v případě, kdy bylo o pohledávkách pravomocně soudně rozhodnuto, a probíhaly exekuce. Mezi nezákonným rozhodnutím a tvrzenou škodou

tak není příčinná souvislosti a i z tohoto důvodu je žaloba jako nedůvodná zamítnuta (výrok I.). Kromě toho je nárok žalobce na náhradu této škody promlčen za období předcházející dni 21. 12. 2009, když žalobce svůj nárok u žalované uplatnil a specifikoval dne 21. 12. 2012, promlčecí doba k uplatnění nároku na náhradu škody podle § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. je tříletá, žalobce v tabulce na čl. 65 uvedl data vzniku škody na zisku (vždy k prvnímu dni každého kalendářního roku).

V případě, že by byl žalobce aktivně legitimován k podání žaloby o náhradu škody ve výši 2,750.000,- Kč spočívající v pohledávce vůči společnosti [REDAKCE] (pohledávka má vyplývat z obchodního vztahu s touto společností, a to za dodávku stavebních a zemědělských prací při výstavbě golfového hřiště), která nemohla být uhrazena v důsledku nezákonného prohlášení a průběhu konkursu, pak by se svým nárokem nemohl být úspěšný i z následujících důvodů. Jak již bylo uvedeno výše, nárok na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit. Žalobce se do konkursního řízení vedeného na majetek dlužníka [REDAKCE] s touto tvrzenou pohledávkou ani nepřihlásil, v konkursním řízení by byla jeho pohledávka přezkoumána co do důvodu a výše a případně alespoň částečně uspokojena. Pokud se žalobce se svou pohledávkou do konkursního řízení nepřihlásil, pak si nutně klade otázku, zda taková pohledávka skutečně existuje. Žalobce též uvedl, že škoda v této výši mu vznikla již dne 28. 6. 2002, kdy došlo k nezákonnému prohlášení konkursu na majetek dlužníka [REDAKCE] s ohledem na toto tvrzení by pak tento nárok musel být ve smyslu § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. promlčen. Veškeré uvedené důvody, zejména však (vedle nedostatku aktivní legitimace) to, že je žalobce v první řadě povinen vymáhat svou pohledávku vůči prvotnímu dlužníkovi a teprve poté po státu, vedly k zamítnutí žaloby v této části (výrok I.).

V případě, že by byl žalobce aktivně legitimován k podání žaloby o náhradu škody ve výši 500.000,- Kč spočívající ve zmařeném vkladu do společnosti [REDAKCE] („vklad byl tvořen nepeněžitým vkladem – nemovitostmi, na nichž stojí v současnosti golfové hřiště [REDAKCE] a jsou v důsledku zmanipulovaného konkursního řízení v majetku třetí osoby“), pak by se svým nárokem nemohl být úspěšný i z následujících důvodů. V první řadě je třeba uvést, že žalobce se na základním jmění společnosti [REDAKCE] podílel peněžitým vkladem ve výši 10.000,- Kč a nepeněžitým vkladem v hodnotě 490.000,- Kč sestávající z vyjmenovaných movitých věcí. Žádné nemovitosti do společnosti žalobce nevložil. Dále není zcela zřejmé, co má žalobce na mysli „zmařeným vkladem“. Žalobce do společnosti kromě uvedené peněžitě částky vložil movité věci (travní sekačku – rok výroby 1997 a vřetenovou sekačku – rok výroby zřejmě 1994), tímto vkladem převedl své vlastnické právo k věcem na společnost [REDAKCE] a tím mu vznikl podíl na společnosti v rozsahu 21 %. Žalobce je i po prohlášení konkursu na majetek dlužníka [REDAKCE] společníkem této společnosti a stále má podíl na jejím obchodním jmění. Pokud jeho účast ve společnosti zanikne, bude mít právo na vypořádací podíl (§ 61 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník), přičemž teprve po zjištění, v jaké výši mu vypořádací podíl náleží, bude moci být posuzováno, zda mu nějaká škoda vznikla a zda mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím o prohlášení konkursu. Žalobce též uvedl, že škoda v této výši mu vznikla již dne 28. 6. 2002,

kdy došlo k nezákonnému prohlášení konkursu na majetek dlužníka [REDACTED] s ohledem na toto tvrzení by pak tento nárok musel být ve smyslu § 32 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. promlčen. Veškeré uvedené důvody, zejména však (vedle nedostatku aktivní legitimace) to, že škoda žalobci dosud nemohla vzniknout, vedly k zamítnutí žaloby v této části (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, proto jí soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení v požadované výši 3 režijních paušálů po 300,- Kč dle nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. 10. 2014, a to za převzetí a přípravu zastoupení, písemné vyjádření k žalobě a účast na jednání před soudem dne 24. 3. 2015, vše podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. Jejich zaplacení uložil neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř. (výrok II.).

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 dvakrát v písemném vyhotovení.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 24. března 2015

**Mgr. Markéta Jirásková, v. r.**  
soudkyně

*Za správnost vyhotovení:*  
Kopačková